

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) T. L. N., a b) D. V. L.**, oba zastoupení JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2019, čj. CPR-3360-3/ČJ-2019-930310-V223, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2019, čj. 2 A 45/2019-26,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2019, čj. 2 A 45/2019-26, **s e** ve výrocích II. a III. **r u š í**.
- II.** Žaloba ve vztahu k žalobkyni a) **s e o d m í t á**.
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2018, čj. KRPA-190857-37/ČJ-2018-000022, rozhodla Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie (dále „správní orgán I. stupně“), dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o správním vyhoštění žalobce b) (druha žalobkyně), a stanovila mu zákaz vstupu na území členských států EU na dobu tří let. Žalobkyně byla účastníkem tohoto řízení na základě § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce b) odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí spr. org. I. stupně.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalované společnou žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který v záhlaví označeným rozsudkem žalobu ve vztahu k žalobci b) odmítl pro opožděnost. Ve vztahu k žalobkyni a) městský soud žalobu věcně projednal a zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně a) (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku. Namítá, že správním vyhoštěním bude nepřiměřeně zasaženo do soukromého života partnerů a bude porušen čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nebylo dostatečně zohledněno, že druh stěžovatelky [žalobce b)] žije na území ČR více než 36 let, má zde syna a se stěžovatelkou a její dcerou sdílí více než 6 let společnou domácnost. Má zde zázemí, přičemž z vazeb v zemi původu (ve Vietnamu) je zcela vykořeněn a nemá se kam vrátit. Stěžovatelka by nemohla svého druhu spolu s dcerou do země původu následovat, neboť by tím ztratila veškeré jistoty v sociální a rodinné rovině, které si doposud vybuvovala. Jejich integrace v zemi původu by byla s ohledem na vyšší věk a dobu pobytu v ČR nereálná. Musela by je navíc následovat i nezletilá dcera stěžovatelky, která se v ČR vzdělává a připravuje na budoucí povolání. Při rozhodování o správním vyhoštění navíc správní orgány nezohlednily veškerá kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, tudíž není kompetentní se k dané věci vyjádřit. Ve svém postupu a svých závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí se závěry městského soudu. Dále odkázala své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž shledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[6] Podle § 5 s. ř. s. *„nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon“*. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, *„nevycherpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného“*.

[7] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně sdělením ze dne 30. 7. 2018 uvědomil stěžovatelku o tom, že se stala účastnicí řízení o správním vyhoštění žalobce b) podle § 27 odst. 2 správního řádu. Následně v odst. [1] tohoto rozsudku specifikovaným rozhodnutím rozhodl o jeho správním vyhoštění. Odvolání proti tomuto rozhodnutí však podal toliko žalobce b). Ten nejprve podal blanketní odvolání ze dne 8. 12. 2018, následně prostřednictvím advokátky druhé blanketní odvolání ze dne 11. 12. 2018 a důvody odvolání doplnil v podání ze dne 22. 12. 2018. Všechna tato podání jsou podepsána výlučně žalobcem b). Jak bylo již výše rekapitulováno, žalovaná odvolání zamítl a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ze spisu městského soudu pak plyne, že proti rozhodnutí žalované již podali společnou žalobu oba žalobci (v záhlaví byla jako žalobkyně označena pouze stěžovatelka, žalobu však podepsali oba žalobci, městský soud s nimi v řízení jako se žalobci jednal, jako žalobce je oba označoval a žalobci tento postup nijak nezpochybnili). Městský soud žalobu ve vztahu ke stěžovatelce věcně projednal a zamítl.

pokračování

[8] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65, č. 672/2005 Sb. NSS, „*podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby ke soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve svojí procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nabízet prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.*“ Řádný opravný prostředek musí vyčerpat každý z žalobců osobně, nemůže se dovolávat řádného opravného prostředku podaného třetí osobou, byť by hájila stejný zájem a stanovisko žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, čj. 9 As 43/2010-50).

[9] Stěžovatelka měla v rámci správního řízení jakožto jeden z účastníků řízení k dispozici řádný opravný prostředek v podobě odvolání. Toho však [na rozdíl od žalobce b)] nevyužila a odvolání nepodala. Za dané situace tak městský soud neměl žalobu ani ve vztahu k stěžovatelce projednat meritorně, nýbrž měl žalobu na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítnout. Vzhledem k tomu, že tak městský soud neučinil, zatížil své rozhodnutí jinou vadou řízení, která měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Jelikož v posuzovaném případě byl již v řízení před městským soudem dán důvod pro odmítnutí žaloby i ve vztahu k žalobkyni a) podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s., Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v rozsahu výroků, jimiž žalobu posuzoval městský soud věcně, a žalobu tak i ve vztahu k žalobkyni a) odmítl.

[12] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně rozhodne o odmítnutí žaloby, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokiem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98). O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu